

ΑΡΙΘΜΟΣ : 78/2018
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣΕΦΕΤΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΤΜΗΜΑ Η

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από το Δικαστή Κωνσταντίνο Λιανό, Εφέτη,
και τη Γραμματέα Χαραλαμπία Στάθη.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, στις 20 Οκτωβρίου
2017, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΩΝ ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΩΝ-ΕΝΑΓΟΜΕΝΩΝ: 1)Της ομόρρυθμης
εταιρίας με την επωνυμία που
εδρεύει στη και εκπροσωπείται νόμιμα, 2)
κάτοικοΥ

και 3) του

που

παραστάθηκαν ΔΙΑ του πληρεξουσίου δικηγόρου τους ΦΑΝΗ
ΣΜΥΡΛΟΓΛΟΥ, με Α.Μ. 007415 του Δ.Σ. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ.

ΤΗΣ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΗΣ-ΕΝΑΓΟΥΣΑΣ: Της ανώνυμης εταιρίας με
την επωνυμία «ΑΕΠΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΗΣ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ ΑΕ», που εδρεύει στο Αμαρούσιο Αττικής,
οδός Σάμου αριθμ. 51 και εκπροσωπείται νόμιμα, που παραστάθηκε ΔΙΑ
του πληρεξουσίου δικηγόρου της ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ, με
Α.Μ. 003622 του Δ.Σ. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ.

Η ενάγουσα, με την υπ' αριθμ. εκθ. καταθ. 12533/2014 αγωγή
της ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, ζήτησε ό,τι
ανέφερε σ' αυτήν. Το Δικαστήριο εξέδωσε την υπ' αριθμ. 19721/2014
οριστική απόφασή του με την οποία δέχθηκε εν μέρει την αγωγή. Κατά
της απόφασης αυτής οι εκκαλούντες με την υπ' αριθμ. εκθ. καταθ.
751/2015 έφεσή τους ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης και κατά την εκφώνησή της
από το σχετικό πινάκιο στη σειρά της οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των
διαδίκων παραστάθηκαν στο ακροατήριο και αναφέρθηκαν στις έγγραφες
προτάσεις που κατέθεσαν.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Κατά τη διάταξη του άρθρου 528 του ΚΠολΔ, όπως αντικαταστάθηκε με την παρ.2 του άρθρου 44 του ν. 3994/2001 «αν ασκηθεί έφεση από το διάδικτο που δικάσθηκε ερήμην, η εκκαλούμενη απόφαση εξαφανίζεται μέσα στα όρια που καθορίζονται από την έφεση και τους πρόσθετους λόγους, ανεξάρτητα από τη διαδικασία που τηρήθηκε. Ο εκκαλών δικαιούται να προβάλλει όλους τους ισχυρισμούς που μπορούσε να προτείνει πρωτοδίκως». Από τη διάταξη αυτή σαφώς προκύπτει ότι, παρά την κατάργηση των τεκμηρίων εκ της ερημοδικίας των διαδίκων, παραιτήσεως και ομολογίας της αγωγής, που θέσπιζαν τα άρθρα 271 και 272 ΚΠολΔ, μετά την οποία εξέλιπταν πλέον οι λόγοι για την χορήγηση αναιτιολόγητης ανακοπής και, κατ'επέκταση, εφέσεως με όμοια αποτελέσματα, εν τούτοις η ανωτέρω διάταξη διατήρησε ευθέως την έφεση κατά της ερήμην αποφάσεως ως υποκατάστατο της αναιτιολόγητης ανακοπής ερημοδικίας. Συνεπώς, για την εξαφάνιση της πρωτοδίκου αποφάσεως, εφόσον αυτή εκδόθηκε ερήμην του διαδίκου, δεν απαιτείται να ευδοκιμήσει προηγουμένως κάποιος λόγος της εφέσεως, αλλά αρκεί η τυπική παραδοχή της, καθόσον αυτή έχει τα αποτελέσματα της καταργηθείσας αναιτιολόγητης ανακοπής (βλ. ΑΠ 251/2009, ΝoB 57.1417, ΑΠ 1154/2008, ΑΠ 829/2008 Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 884/2007 Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΕφΠειρ 22/2012 Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ του Δ.Σ.Α., ΕφΑΘ 683/2008 ΕλλΔνη 2008.513). Η εκκαλούμενη απόφαση εξαφανίζεται μέσα στα όρια που καθορίζονται από την έφεση και τους πρόσθετους λόγους και ο εκκαλών δικαιούται να προβάλλει (με το δικόγραφο της εφέσεως και τις προτάσεις του) όλους τους ισχυρισμούς που μπορούσε να προβάλλει και πρωτοδίκως. Του παρέχεται δηλαδή η ευκαιρία, δεδομένου ότι δεν εμφανίσθηκε στο ακροατήριο του Πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου, αλλά δικάστηκε ερήμην, όπως, εντός των ορίων του μεταβιβαστικού αποτελέσματος της εφέσεως ακουστεί και προβάλλει στο εφετείο όσους ισχυρισμούς μπορούσε να προτείνει πρωτοδίκως επανορθώνοντας με την έφεση τις συνέπειες που η αιτιολογία του, ενύεχυμένως, επιεψερε (βλ. αιτιολογική έκθεση του ν.2915/2001 II B 12 στον KNοB 2001/1329). Αν αρνηθεί τους αγωγικούς ισχυρισμούς ή προβάλλει εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων, ως προς τη βάση της αγωγής, η απόφαση πλήγτεται στο σύνολό της και πρέπει να εξαφανισθεί ως προς όλες τις διατάξεις (ΑΠ 1015/2005 ΕλλΔνη 46.110,

ΕφΔωδ 136/2009 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφΑΘ 425/2006 ΠειρΝομ 2006.286,
ΕφΑΘ 387/2004 ΕΛΛΔνη 46.869).

Στην προκειμένη περίπτωση η ενάγουσα και ήδη εφεσίβλητος με την από 12-5-2014 (αρ. εκθ. καταθ. 12533/12-6-2014) αγωγή της, κατ'εκτίμηση του δικογράφου της εκθέτει ότι είναι προβλεπόμενος από τις διατάξεις του άρθρου 54 παρ. 1 ν. 2121/1993 οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων, που έχει ως σκοπό, σύμφωνα με το καταστατικό της, τη διαχείριση και προστασία του περιουσιακού δικαιώματος και των εξουσιών που απορρέουν από αυτό των πνευματικών δημιουργών κάθε κατηγορίας. Ότι για την υλοποίηση του σκοπού έχει συνάψει αφενός συμβάσεις εκχώρησης με τους Έλληνες πνευματικούς δημιουργούς και αφετέρου συμβάσεις αμοιβαίας εκπροσώπησης με τις αντίστοιχες αλλοδαπές εταιρείες πνευματικής ιδιοκτησίας, που λειτουργούν στο εξωτερικό, βάσει των οποίων το σύνολο σχεδόν των Ελλήνων και αλλοδαπών πνευματικών δημιουργών (μουσικοσυνθέτες και στιχουργοί) έχουν εκχωρήσει έναντι αμοιβής στην ενάγουσα το αποκλειστικό και απόλυτο δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου τους. Ότι μορφή της ως άνω εκμετάλλευσης αποτελεί και η δημόσια εκτέλεση των κάθε φύσης έργων, είτε γίνεται ζωντανά είτε με μηχανικά μέσα, και ότι το δικαίωμα της παροχής άδειας για την εν λόγω μορφή εκμετάλλευσης παραχωρήθηκε από το σύνολο των πνευματικών δημιουργών, έναντι αμοιβής, στην ενάγουσα. Ότι η πρώτη εναγόμενη ομόρρυθμη εταιρεία, της οποίας ομόρρυθμα μέλη και νόμιμοι εκπρόσωποι είναι οι δεύτερος και τρίτος των εναγομένων, διατηρεί εκμεταλλεύεται στην παραλία

κατά τους θερινούς μήνες, την καφετερία με τον διακριτικό τίτλο στην οποία εκτελούνται δημόσια μουσικές συνθέσεις του προστατευόμενου από την ενάγουσα μουσικού ρεπερτορίου. Ότι, ειδικότερα, κατά τις θερινές περιόδους (Μάιος - Σεπτέμβριος) των ετών 2010 - 2013, η πρώτη εναγόμενη, διά των προστηθέντων της προσώπων, έκανε χρήση και εκμετάλλευση των, ενδεικτικά αναφερόμενων, μουσικών έργων του προστατευόμενου από την ενάγουσα μουσικού ρεπερτορίου, χωρίς την προηγούμενη έγγραφη άδεια της ενάγουσας, τούτο δε έπραξε με δόλο και παρά τις οχλήσεις της ενάγουσας. Ότι, σύμφωνα με το αμοιβολόγιο της ενάγουσας, επιχειρήσεις

όπως της εναγομένης, ήτοι καφετερίες, όπου εκτελείται δημόσια μουσική με ζωντανή μουσική και με DJ, επιφάνειας 1.600 τ.μ. περίπου, και για τις οποίες είναι πρακτικά αδύνατο να υπολογισθούν τα πνευματικά δικαιώματα με βάση ποσοστό επί των εσόδων ή εξόδων της επιχείρησης, τα δε έξοδα που απαιτούνται για τέτοιον υπολογισμό και έλεγχο είναι δυσανάλογα μεγάλα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, το ύψος των πνευματικών δικαιωμάτων ορίζεται εφάπαξ σε μηνιαίο ποσό και ότι, συγκεκριμένα, η εναγομένη όφειλε να καταβάλει για την αιτία αυτή α) για τη θερινή περίοδο του έτους 2010, για τη δημόσια εκτέλεση μουσικής με dj, το ποσό των 2.820,00 ευρώ, πλέον ΦΠΑ, β) για τη θερινή περίοδο του έτους 2011, για τη δημόσια εκτέλεση μουσικής με dj, το ποσό των 3.738,00 ευρώ, και για τη δημόσια εκτέλεση μουσικής με έκτακτες εμφανίσεις ζωντανής μουσικής, το ποσό των 1.500,00 ευρώ, πλέον ΦΠΑ (375,00 ευρώ ελάχιστα ημερήσια δικαιώματα X 4 ημέρες), γ) για τη θερινή περίοδο του έτους 2012, για τη δημόσια εκτέλεση μουσικής με dj, το ποσό των 3.738,00 ευρώ, και για τη δημόσια εκτέλεση μουσικής με έκτακτες εμφανίσεις ζωντανής μουσικής, το ποσό των 750,00 ευρώ, πλέον ΦΠΑ (375,00 ευρώ ελάχιστα ημερήσια δικαιώματα X 2 ημέρες), και δ) για τη θερινή περίοδο του έτους 2013, για τη δημόσια εκτέλεση μουσικής με dj, το ποσό των 3.738,00 ευρώ, και για τη δημόσια εκτέλεση μουσικής με έκτακτες εμφανίσεις ζωντανής μουσικής, το ποσό των 750,00 ευρώ, πλέον ΦΠΑ (375,00 ευρώ ελάχιστα ημερήσια δικαιώματα X 2 ημέρες), δηλαδή συνολικά το ποσό των 17.034,00 ευρώ, πλην ΦΠΑ, το οποίο δεν κατέβαλε παράνομα και υπαίτια, προσβάλλοντας έτσι την πνευματική ιδιοκτησία που διαχειρίζεται και προστατεύει η ενάγουσα. Με βάση τα ανωτέρω, η τελευταία ζητεί να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να της καταβάλουν, εις ολόκληρον ο καθένας, ως αποζημίωση, το ποσό των 34.068,00 ευρώ, πλέον ΦΠΑ και νομίμων τελών, που αντιστοιχεί στο διπλάσιο της αμοιβής που θα καταβαλλόταν για την εκμετάλλευση που έκανε η εναγομένη χωρίς την άδεια της ενάγουσας, καθώς και το ποσό των 2.088,00 ευρώ ως χρηματική πλευρά της ηθικής ριάσης που υπέστη από την προσβολή της φήμης της και επαγγελματικής της πίστης, εκ των οποίων ογδόντα οκτώ (88,00) ευρώ επιφυλάσσεται να ζητήσει από το αρμόδιο ποινικό Δικαστήριο, με τον νόμιμο τόκο από την ημέρα αποστολής προς την εναγομένη του από 16.07.2010 απογραφικού - ενημερωτικού δελτίου,

άλλως από την ημέρα αποστολής προς την εναγομένη του από 07.06.2011 απογραφικού - ενημερωτικού δελτίου, άλλως από την επίδοση της από 27.01.2012 εξώδικης πρόσκλησης, άλλως από την επίδοση της από 17.07.2012 εξώδικης πρόσκλησης, άλλως από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση, να διαταχθεί η προσωπική κράτηση των δεύτερου και τρίτου των εναγομένων ως μέσο αναγκαστικής εκτέλεσης της απόφασης που θα εκδοθεί και να καταδικασθούν οι εναγόμενοι στα δικαστικά της έξοδα. Επί της αγωγής αυτής εκδόθηκε ερήμην των εναγομένων, κατά τη τακτική διαδικασία, η εκκαλούμενη αρ. 19721/2014 οριστική απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, η οποία έκαμε εν μέρει δεκτή την αγωγή, υποχρέωσε τους εναγόμενους, εις ολόκληρον τον καθένα, να καταβάλλουν στην ενάγουσα το ποσό των 35.068,00 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση και διέταξε την προσωπική κράτηση των δεύτερου και τρίτου των εναγομένων διάρκειας ενός (1) μηνός, ως μέσο αναγκαστικής εκτέλεσης της απόφασης. Κατά της αποφάσεως αυτής παραπονούνται οι (εκκαλούντες) εναγόμενοι με τη κρινόμενη από 26-2-2015 (αρ. εκθ. καταθ. 751/2-3-2015) έφεσή τους για τους λόγους που αναφέρουν στο δικόγραφο τους και ζητούν την εξαφάνιση της, ώστε απορριφθεί η εναντίον τους αγωγή. Η έφεση ασκήθηκε νομοτύπως και εμπροθέσμως σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 495 παρ.1 , 511, 513,516 και 518 παρ.1 ΚΠολΔ, δεδομένου ότι ακριβές αντίγραφο της άνω εκκαλούμενης οριστικής απόφασης επιδόθηκε νομίμως κατ' άρθρον 126 παρ. 1 ΚΠολΔ στους εναγόμενους, στις 28-1-2015 όπως προκύπτει από την επισημείωση στο πρώτο φύλλο της εκκαλούμενης του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης Ιωάννη Απαραμάνη και η έφεση ασκήθηκε εκ μέρους των στις 2-3-2015, δηλαδή εντός της προθεσμίας τριάντα (30) ημερών από της προς αυτούς επιδόσεως της ως άνω απόφασης, εισάγεται δε αρμοδίως προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος (Μονομελούς) Εφετείου, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 19 ΚΠολΔ, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 4 παρ. 2 του ν 3995/2011 (ΦΕΚ 165/25-7-2011, τεύχος Α'), που εφαρμόζεται στην προκείμενη υπόθεση, εφόσον ασκήθηκε μετά την ισχύ του ως άνω νόμου, συγκεκριμένα δε ασκήθηκε την 2-3-2015. Επομένως, πρέπει η έφεση να γίνει τυπικά δεκτή, εφόσον για το παραδεκτό αυτής έχει κατατεθεί από τους εκκαλούντες στο

γραμματέα του Πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου το παράβολο που προβλέπεται από τη διάταξη της παρ. 4 του άρθρου 495 ΚΠολΔ, όπως η παράγραφος αυτή προστέθηκε με την παρ. 2 του άρθρου 12 του ν 4055/2012 (ΦΕΚ Α' 51/12-3-2012) με έναρξη ισχύος την 2-4-2012 (βλ. επισημείωση του γραμματέα στο δικόγραφο της εφέσεως, περί της καταθέσεως των διπλοτύπων με αριθ. ΤΑΧΔΙΚ 98885, 98886 ΔΗΜΟΣΙΟΥ , 2934559-2934562 συνολικού ποσού 200,00 ευρώ, και, κατ'ουσίαν, εφόσον οι εναγόμενοι δικάσθηκαν ερήμην, να εξαφανισθεί δε η εκκαλούμενη απόφαση, ανεξαρτήτως αν είναι βάσιμοι οι λόγοι της, με τους οποίους προβάλλεται εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και κακή εκτίμηση των αποδείξεων, και οι οποίοι συνέχονται με την διατυπωθείσα καθολική άρνηση της αγωγής, να κρατηθεί ακολούθως η υπόθεση από το δικαστήριο τούτο και να ερευνηθεί περαιτέρω η ανωτέρω αγωγή ως προς την νομιμότητα και την ουσιαστική της βασιμότητα.

Κατά το άρθρο 1 παρ. 1 του ν 2121/1993 οι πνευματικοί δημιουργοί, με τη δημιουργία του έργου, αποκτούν πάνω σε αυτό πνευματική ιδιοκτησία, που περιλαμβάνει, ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα, το δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού τους δεσμού προς αυτό (ηθικό δικαίωμα). Από τα δικαιώματα αυτά, το μεν περιουσιακό δικαίωμα παρέχει στο δημιουργό -τις αναφερόμενες στο άρθρο 3 του νόμου αυτού εξουσίες, μεταξύ των οποίων είναι να επιτρέπει ή να απαγορεύει τη δημόσια εκτέλεση του έργου, το δε ηθικό δικαίωμα τις αναφερόμενες στο άρθρο 4 εξουσίες. Κατά τη διάταξη του άρθρου 54 παρ. 1 και 3 του ιδίου νόμου, οι δημιουργοί μπορούν να αναθέτουν σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και προστασίας, που έχουν αποκλειστικά αυτό το σκοπό, τη διαχείριση και προστασία του περιουσιακού τους δικαιώματος ή εξουσιών που απορρέουν από αυτό. Η ανάθεση μπορεί να γίνεται, είτε με μεταβίβαση του δικαιώματος ή των σχετικών εξουσιών προς το σκοπό της διαχείρισης ή της προστασίας, είτε ως παροχή σχετικής πληρεξουσιότητας. Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. α' του ιδίου νόμου, τεκμαίρεται ότι, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των πνευματικών δημιουργών και όλων των έργων, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι

σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με βάση τη διάταξη αυτή 4 θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο, που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτο δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπομένων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία, υπό το προϊσχύον δίκαιο, ήταν ιδιαίτερα ασθενής, με εντεύθεν συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων (Θ. Μαρίνου «Πνευματική ιδιοκτησία», έκδ. β, σελ. 3 79 Δ.Καλλινίκου «Πνευματική ιδιοκτησία και Συγγενικά δικαιώματα» έκδ. β, σελ. 275 και 276). Από την ως άνω, όμως, διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση «όλων των έργων για τα οποία δηλώνουν εγγράφως, ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα», δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα, ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) πνευματικής ιδιοκτησίας που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι, ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών των σχετιζομένων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό, ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνον αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά και, επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της, ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων πνευματικών δημιουργών (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών, καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά τούτων και

δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτουμένης ούτε της διευκρίνησης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της αμοιβής, αφού σύμφωνα με τη διάταξη β' του προαναφερομένου άρθρου του ν. 2121/1993, οι ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους και μόνον όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που . τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους, ημεδαπούς ή αλλοδαπούς (Εφθεσ 929/2010 Αρμ 2011.752, Εφθεσ 2187/2008 ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 4172/2008 ΔΕΕ 2009.190, ΕφΠατρ 1082/2008 αδημ., σχετ. ΕφΑθ. 6354/2004 ΔΕΕ 2005,425). Περαιτέρω, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 63 και 65 του ως άνω νόμου συνάγεται ότι, η υπαίτια προσβολή της πνευματικής ιδιοκτησίας του δημιουργού πάνω στο έργο, που ως τέτοιο νοείται και η μουσική σύνθεση με κείμενο ή χωρίς κείμενο, ή των συγγενικών δικαιωμάτων του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, θεμελιώνει υποχρέωση σε αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Το νομικό πρόσωπο ως φορέας εννόμων αγαθών, μπορεί, να ζητήσει χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, αν με την αδικοπραξία προσβλήθηκε η εμπορική του πίστη, η επαγγελματική του υπόληψη και γενικά το εμπορικό του μέλλον (βλ. Γεωργιάδη σε ΑΚ Γεωργιάδη-Σταθόπουλου, άρθρο 932 παρ. 13), πρέπει όμως να αποδείξει ότι υπέστη τέτοια, διότι η ηθική βλάβη στα νομικά πρόσωπα δεν αναφέρεται, όπως στα φυσικά πρόσωπα, σε ενδιάθετο αίσθημα αναγόμενο στον εσωτερικό κόσμο κρινόμενο με τα δεδομένα της ανθρώπινης λογικής χωρίς αποδείξεις, αλλά σε μία συγκεκριμένη βλάβη που έχει υλική υπόσταση (Εφθερ 586/2009 αδημ).

Από την ένορκη κατάθεση του μάρτυρα αποδείξεως της ενάγουσας που εξετάσθηκε ενόρκως στο ακροατήριο του παρόντος Δικαστηρίου (οι εναγόμενοι δεν εξέτασαν μάρτυρα) και περιλαμβάνεται στα ίαυτούριμα με την παραύσυνη πρακτική υπονεύματα του Δικαστηρίου, τα προσκομιζόμενα και επικαλούμενα από τους διαδίκους έγγραφ που το δικαστήριο λαμβάνει υπόψη είτε ως αυτοτελή αποδεικτικά μέσα είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων εφόσον έχει επιτραπεί το εμμάρτυρο μέσον της αποδείξεως (άρθρ. 336 περ. 3, 339 και 395 ΚΠολΔ), από όσα

συνομολογούνται από τους διαδίκους, σε συνδυασμό με τα διδάγματα της κοινής πείρας, που λαμβάνονται υπόψη αυτεπαγγέλτως από το δικαστήριο (άρθρο 336 παρ. 4 του ΚΠολΔ, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η ενάγουσα ανώνυμη εταιρία προστασίας πνευματικής ιδιοκτησίας (Α.Ε.Π.Ι.) είναι ο προβλεπόμενος από τις διατάξεις του άρθρου 54 παρ.1 του ν. 2121/1993 οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας πνευματικής ιδιοκτησίας, που έχει ως σκοπό, κατά το καταστατικό της, την προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας εν γένει. Για την υλοποίηση του σκοπού αυτού συνήψε αφενός συμβάσεις εκχώρησης με τους Έλληνες πνευματικούς δημιουργούς και αφετέρου συμβάσεις αμοιβαίας εκπροσώπησης με αντίστοιχες αλλοδαπές εταιρίες πνευματικής ιδιοκτησίας, που λειτουργούν στο εξωτερικό. Βάσει των ανωτέρω συμβάσεων, το σύνολο των Ελλήνων και αλλοδαπών πνευματικών δημιουργών (μουσικούς και στιχουργού) έχουν εκχωρήσει έναντι αμοιβής στην ενάγουσα, που έχει συσταθεί νόμιμα και λειτουργεί από το έτος 1930, το αποκλειστικό και απόλυτο δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου τους, υπάρχοντος και μέλλοντος να υπάρξει, μορφή της οποίας (εκμετάλλευσης) αποτελεί και η δημόσια εκτέλεση των πάσης φύσεως μουσικών έργων τους, είτε αυτή γίνεται ζωντανά μέσω ορχήστρας είτε μέσω ηχητικών συστημάτων αναπαραγωγής και αναμετάδοσης ήχου σε κέντρα διασκέδασης, εστιατόρια και γενικά σε χώρους μαζικής εστίασης, όπου εκτελείται δημόσια μουσική. Το δικαίωμα της παροχής αδείας για την εν λόγω μορφή εκμετάλλευσης παραχωρήθηκε από το σύνολο των πνευματικών δημιουργών, έναντι αμοιβής στην ενάγουσα, η οποία, συνεπώς, νομιμοποιείται στην άσκηση αυτού, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 55 παρ. 2 και 3 του ν 2121/1993. Η πρώτη εναγόμενη – εκκαλούσα ομόρρυθμη εταιρία με την επωνυμία

που εδρεύει στην

της

οποίας ομόρρυθμα μέλη και συνδιαχειριστές είναι ο δεύτερος εναγόμενος
και ο τρίτος εναγόμενος είναι

ιδιοκτήτρια και έχει την εκμετάλλευση της παραλιακής καφετέριας με τον διακριτικό τίτλο στην παραλία

εμβαδού περίπου 1.600 τ.μ.

που λειτουργεί καθημερινά κατά την θερινή περίοδο από Μάιο έως και

Σεπτέμβριο. Κατά το χρονικό διάστημα των ετών 2010 και 2013 και κατά τους μήνες Μάιο έως και Σεπτέμβριο η πρώτη εναγόμενη στο εν λόγω κατάστημα της beach bar, εππιφάνειας 1600 τμ περίπου, προέβαινε σε δημόσια εκτέλεση μουσικής με DISC JOCKEY (DJ), όπως κατέθεσε ο μάρτυρας αποδείξεως χωρίς η κατάθεσή του αυτή να αποκρούεται από άλλα αποδεικτικά μέσα, συνεχώς και αδιαλείπτως του προστατευόμενου από την ενάγουσα – εφεσίβλητη ελληνικού και ξένου μουσικού ρεπερτορίου. Συγκεκριμένα προέβη σε δημόσια εκτέλεση μέσω DISC JOCKEY (DJ) και live των κατωτέρω δειγματοληπτικά αναφερομένων μουσικών έργων:

ΤΙΤΛΟΣ	ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ
1.AQUAMARINE	NOVA HEATHER/PRS NOVA HEATHER/MCPS
2.I GOT 5 ON IT	BELL (US) RONALD/ASCAP ELLIS JEROLD D JR/ASCAP
3.COLORS	MOGA MARIUS IOAN/USMR-A ROPCEA ANDREI/UCMR-A
4.MEMORIES	MESCUDI SCOTT RAMON/ASCAP QUETTA PIERRE DAVID/SACEM
5.FUNHOUSE	HARRY JAMES/ASCAP KANAL TONY ASHWIN/ASCAP
6.SPREAD MY WINGS	SINGER STEPHEN M (BMI) PEREZ ARMANDO CHRISTIAN (BMI)
7.BRAND NEW DAY	KULL MICHAEL (SUISA) ZANGGER EVELYN (SUISA)
8.AFTER HOURS	HAINES NATHAN GANYU (APRA)
9.AMOR	TAIEB ARNAND (SACEM)

Η χρήση αυτή από την εκκαλούσα έγινε χωρίς προηγούμενη έγγραφη άδεια εκμετάλλευσης της εφεσίβλητης (άρθρο 14 ν.2121/1993), ως νόμιμης εκδοχέα των δικαιωμάτων των ανωτέρω δημιουργών και χωρίς την καταβολή σ' αυτήν της κατ' άρθρ. 56 παρ. 3 του ν. 2121/1993 προβλεπόμενης αμοιβής. Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι η πρώτη εναγομένη

– εκκαλούσα αν και κλήθηκε από την ενάγουσα εφεσίβλητη να καταβάλει την οφειλόμενη για τη χρήση αυτή αμοιβή του παραπάνω χρονικού διαστήματος, αρνήθηκε, συνεχίζοντας την εν γνώσει της παράνομη δημόσια εκτέλεση προστατευόμενων μουσικών έργων (βλ. κατάθεση μάρτυρος της εφεσίβλητης και την από 17-7-2012 εξώδικη διαμαρτυρία που κοινοποιήθηκε στην εκκαλούσα με την υπ' αριθ. 5946Β/1-8-2012 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου

. Η ανωτέρω ενέργεια της πρώτης εκκαλούσας αποτελεί προσβολή του απόλυτου και αποκλειστικού δικαιώματος της εκμετάλλευσης του έργου τους και συνιστά πράξη παράνομη που οφείλεται σε υπαιτιότητα της πρώτης εκκαλούσας, καθόσον δεν ζήτησε να λάβει την απαιτούμενη άδεια, αλλά και στη συνέχεια όταν της ζητήθηκε από την εφεσίβλητη η οφειλόμενη αμοιβή αρνήθηκε να την καταβάλει, επιπλέον δε, γνώριζε ότι το ρεπερτόριο που χρησιμοποιεί προστατεύεται από την τελευταία. Συνεπώς η εκκαλούσα – εναγόμενη έχει έναντι της εφεσίβλητης – ενάγουσας υποχρέωση αποζημίωσης (άρθρο 65 παρ. 2 του ν 2121/1993), η οποία δεν μπορεί να είναι κατώτερη από το διπλάσιο της συνήθως καταβαλλόμενης αμοιβής για το συγκεκριμένο είδος εκμετάλλευσης από ομοειδείς με αυτήν της εκκαλούσας – πρώτης εναγόμενης επιχειρήσεις. Η επιχείρηση της εναγόμενης έχει εμβαδόν περίπου 1.600 τμ. Για τις επιχειρήσεις αυτού του είδους, όπως της εναγομένης, τα πνευματικά δικαιώματα υπολογίζονται σε εφάπαξ μηνιαίο ποσό και όχι σε ποσοστό επί των εξόδων, το αμοιβολόγιο δε της ενάγουσας, για καταστήματα επιφάνειας 1.600 τμ., που λειτουργούν ως καφετέριες και προβαίνουν τις θερινές περιόδους (από Μάιο έως και Σεπτέμβριο) σε εκτέλεση μουσικής με DISC JOCKEY (DJ), ορίζεται ως το κατώτερο ύψος των πνευματικών δικαιωμάτων, είναι δε για το έτος 2010, το ποσό των 2.820,00 ευρώ για την εν λόγω θερινή περίοδο πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ. Για το έτος 2011, είναι το ποσό των 3.738,00 ευρώ για την εν λόγω θερινή περίοδο, και για δημόσια εκτέλεση μουσικής με έκτακτες εμφανίσεις ζωντανής μουσικής το ποσό των 375,00 ευρώ ημερησίως ως ελάχιστα ημερήσια δικαιώματα, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ. Για το έτος 2012, είναι το ποσό των 3.738,00 ευρώ για την εν λόγω θερινή περίοδο, και για δημόσια εκτέλεση μουσικής με έκτακτες εμφανίσεις ζωντανής μουσικής το ποσό των 375,00 ευρώ

ημερησίως ως ελάχιστα ημερήσια δικαιώματα, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ. Για το έτος 2013, είναι το ποσό των 3.738,00 ευρώ για την εν λόγω θερινή περίοδο, και για δημόσια εκτέλεση μουσικής με έκτακτες εμφανίσεις ζωντανής μουσικής το ποσό των 375,00 ευρώ ημερησίως ως ελάχιστα ημερήσια δικαιώματα, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ. Επομένως, τα ποσά που έπρεπε η πρώτη εναγόμενη να είχε καταβάλλει στην ενάγουσα ως πνευματικά δικαιώματα ανέρχονται ως εξής: για το έτος 2010, για την δημόσια εκτέλεση μουσικής με DJ, σε 2.820,00 ευρώ πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, για το έτος 2011, α) για τη δημόσια εκτέλεση μουσικής με DJ, σε 3.738,00 ευρώ πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, και β) ως ελάχιστα ημερήσια δικαιώματα για τη δημόσια εκτέλεση μουσικής με έκτακτη εμφάνιση ζωντανής μουσικής για τέσσερις (4) ημέρες εντός του χρονικού διαστήματος από 9-7-2011 έως 13-8-2011, σε 1500,00 ευρώ (375,00 X 4 ημέρες) πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, για το έτος 2012, α) για τη δημόσια εκτέλεση μουσικής με DJ, σε 3.738,00 ευρώ πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, και β) ως ελάχιστα ημερήσια δικαιώματα για τη δημόσια εκτέλεση μουσικής με έκτακτη εμφάνιση ζωντανής μουσικής για δύο (2) ημέρες εντός του χρονικού διαστήματος από 1-7-2012 έως 13-8-2012, σε 750,00 ευρώ, (375,00 X 2 ημέρες) πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, για το έτος 2013, α) για τη δημόσια εκτέλεση μουσικής με DJ, σε 3.738,00 ευρώ πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ, και β) ως ελάχιστα ημερήσια δικαιώματα για τη δημόσια εκτέλεση μουσικής με έκτακτη εμφάνιση ζωντανής μουσικής για δύο (2) ημέρες εντός του χρονικού διαστήματος από 1-7-2013 έως 13-8-2013, σε 750,00 ευρώ, (375,00 X 2 ημέρες) πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ. Ο ισχυρισμός των εναγομένων, που προβάλλεται με το πρώτο λόγο της εφέσεώς των, κατά το οποίο το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο εσφαλμένα έκρινε ότι είχε την κατά τόπουν αρμοδιότητα να δικάσει την κρινόμενη υπόθεση, ενώ τόσον η πρώτη από αυτούς έχει ως έδρα τη όσο και ο δεύτερος και τρίτος εξ αυτών είναι κάτοικοι επίσης και αρμόδιο είναι το Μέγαρο Μακρυμάλες Πρωτεύουσας ουσιών οποίο πρέπει να παραπεμφθεί η υπόθεση προς εκδίκαση, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, καθόσον για τις αγωγές κατά νομικού προσώπου το οποίο έχει την έδρα του στη κατά τόπουν αρμόδιο Πρωτοδικείο είναι το Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης,

όπως τούτο είναι γνωστό τοις πάσι από συστάσεως του ανωτέρω Πρωτοδικείου, επιβεβαιώνεται άλλωστε και από την προσκομιζόμενη και επικαλούμενη εκτύπωση από την ιστοσελίδα της Ελληνικής Στατιστικής Υπηρεσίας, που διατηρείται στο διαδίκτυο. Ο ισχυρισμός των ανωτέρω που προβάλλεται με το δεύτερο λόγο της εφέσεώς των, ότι η αγωγή της ενάγουσας είναι απορριπτέα ως αόριστη, διότι σε αυτήν δεν αναγράφονται οι συγκεκριμένες συμβάσεις αμοιβαιότητας δυνάμει των οποίων η ενάγουσα ασκεί τα ένδικα δικαιώματά της, τα μέλη της (οι πνευματικοί δημιουργοί που εκπροσωπεί) και τα έργα τους, καθώς επίσης και ο τρόπος σύναψης των συμβάσεων και η χρονική διάρκεια αυτών, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, καθόσον η ένδικη αγωγή με το προεκτεθέν περιεχόμενο είναι επαρκώς ορισμένη, διότι διαλαμβάνει όλα τα, κατά το άρθρο 216 παρ. 1 ΚΠολΔ, αναγκαία για την πληρότητα του δικογράφου της στοιχεία. Ειδικότερα, για τη δικονομική πληρότητα της αγωγής, δεν ήταν αναγκαία η αναφορά, πέραν των ανωτέρω περιστατικών, για την ενεργητική νομιμοποίηση της ενάγουσας, των συγκεκριμένων συμβάσεων διαχείρισης και προστασίας που συνήψε, ως οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας, με τους αναφερόμενους στην αγωγή πνευματικούς δημιουργούς, βάσει των οποίων της έχουν εκχωρήσει, έναντι αμοιβής, τη διαχείριση και προστασία του περιουσιακού δικαιώματος της πνευματικής ιδιοκτησίας τους, δηλαδή του αποκλειστικού και απόλυτου δικαιώματος της εκμετάλλευσης του έργου τους, όπως αβάσιμα ισχυρίζεται η εναγομένη, καθόσον, όπως προελέχθη, κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 του ν. 2121/1993, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας, όπως είναι η ενάγουσα, τεκμαίρεται ότι έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης και προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Συνεπώς, για την ενεργητική νομιμοποίηση της ενάγουσας αρκεί η έγγραφη δήλωσή της (με την αγωγή) ότι της έχει εκχωρηθεί από τους δειγματοληπτικώς αναφερόμενους δημιουργούς και για τα δειγματοληπτικώς αναφερόμενα έργα η διαχείριση και προστασία του περιουσιακού δικαιώματος της πνευματικής ιδιοκτησίας τους, χωρίς μάλιστα να απαιτείται η διευκρίνιση αν τούτο έγινε με μεταβίβαση του περιουσιακού δικαιώματος ή με παροχή της οικείας πληρεξουσιότητας (βλ.

Γ. Κουμάντο, ό.π. σελ. 343-344). Τα ίδια ισχύουν κατ'ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 55 παρ. 2, 3 του ν. 2121/1993 και για τους αλλοδαπούς οργανισμούς, με τους οποίους ο ημεδαπός (οργανισμός) συνάπτει συμβάσεις αμοιβαιότητας, κατ' άρθρο 72 παρ. 3 του ν. 2121/1993. Και στην περίπτωση αυτή αρκεί η έγγραφη (με το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο) δήλωση να αναφέρεται στους δειγματοληπτικώς εκτιθέμενους αλλοδαπούς δημιουργούς και τα έργα τους και οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής, με τους οποίους έχει συνάψει συμβάσεις αμοιβαιότητας. Από την έγγραφη αυτή δήλωση περί της ενεργητικής νομιμοποίησης της ενάγουσας προς άσκηση της ένδικης αγωγής παρέπεται ότι οι σχετικές συμβάσεις είναι σε ισχύ και, συνεπώς, δεν ήταν αναγκαία, για το ορισμένο της ένδικης αγωγής, η αναφορά ότι έλαβε χώρα ανανέωση της προστασίας με διαδοχικές σχετικές συμβάσεις ή παροχή πληρεξουσιότητας. Ο ισχυρισμός των εναγομένων, που προβάλλεται με το τρίτο λόγο της εφέσεως τους, κατά τον οποίο ουδέποτε η επιχείρησή τους χρησιμοποίησε Disc Jockey για την χρήση μουσικής, διότι για τη λειτουργία της δεν ήταν αναγκαία ούτε απαραίτητη η χρήση μουσικής, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, καθόσον η επιχείρηση των εναγομένων, σύμφωνα με τη κατάθεση του μάρτυρα αποδείξεως, η οποία δεν ανατρέπεται από κανένα των προσκομισθέντων στο δικαστήριο αποδεικτικών μέσων, εκτελούσε δημόσια μουσική με dj και live. Εξάλλου, η ενάγουσα – εφεσίβλητη, η οποία ως νομικό πρόσωπο είναι φορέας εννόμων αγαθών, μπορεί, όπως προαναφέρθηκε, να ζητήσει χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, την οποία υπέστη, αφού από την ως άνω παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά των εκκαλούντων – εναγομένων (εκμετάλλευση και συγκεκριμένα δημόσια εκτέλεση των μουσικών έργων χωρίς άδεια) προσβλήθηκε η εμπορικής της πίστη, η επαγγελματική της υπόληψη, η φήμη και το κύρος της στις συναλλαγές, ως εταιρίας διαχείρησης και προστασίας της πνευματικής ιδιοκτησίας. Πρέπει, επομένως, να επιδικασθεί στην ενάγουσα – εφεσίβλητη ως χρηματική ικανοποίηση για την αποκατάσταση της ηθικής της βλαβής το ποσό των 1.000,00 ευρώ, το οποίο το Δικαστήριο κρίνει εύλογο και δίκαιο, σταθμίζοντας το είδος και την έκταση της προσβολής, το βαθμό του πταίσματος των εκκαλούντων – εναγομένων και την οικονομική κατάσταση των διαδίκων.

Κατ'ακολουθίαν των ανωτέρω, η κρινόμενη έφεση πρέπει να γίνει δεκτή από τυπική και ουσιαστική άποψη, να εξαφανισθεί η εκκαλούμενη απόφαση, να κρατηθεί η υπόθεση και να δικασθεί από το παρόν Δευτεροβάθμιο Δικαστήριο, να γίνει, δε, δεκτή εν μέρει η ένδικη αγωγή ως βάσιμη κατ'ουσίαν και να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να καταβάλλουν, εις ολόκληρον ο καθένας, στην ενάγουσα το συνολικό ποσό των (17.034,00 + 17.034,00 +1.000) 35.068,00 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση, να διαταχθεί δε η προσωπική κράτηση των δευτέρου και τρίτου των εναγομένων, ως μέσο αναγκαστικής εκτέλεσης της παρούσας απόβασης, λόγω της αδικοπραξίας, του είδους του ζημιογόνου γεγονότος και του πταίσματος αυτών (1047 παρ. 1 εδ α'ΚΠολΔ) διάρκειας ενός (1) μηνός. Τέλος, λόγω της μερικής νίκης και ήττας των διαδίκων, πρέπει να κατανεμηθούν τα έξοδα ανάλογα με την έκταση της νίκης και της ήττας του καθενός και να επιβληθεί τελικά ένα μέρος των δικαστικών εξόδων της ενάγουσας και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας εις βάρος των εναγομένων (αρθ. 178 παρ. 1 και 183 ΚΠολΔ), να διαταχθεί δε η επιστροφή του παραβόλου της εφέσεως, κατ'άρθρο 495 παρ.4, στους εκκαλούντες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά και ουσιαστικά την έφεση

ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ την εκκαλούμενη υπ'αριθ. 19721/2014 οριστική απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης.

ΚΡΑΤΕΙ την υπόθεση

ΔΙΚΑΖΕΙ την από 12-5-2014 (αρ. εκθ. καταθ. 12533/12-6-2014)

αγωγή

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τους εναγόμενους να καταβάλλουν, εις ολόκληρον ο καθένας, στην ενάγουσα το ποσό -των τριάντα πέντε χιλιάδων εξήντα οκτώ (35.038,00) ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση.

ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ την προσωπική κράτηση του δευτέρου και τρίτου των εναγομένων διάρκειας ενός (1) μηνός, ως μέσο αναγκαστικής εκτέλεσης της παρούσας απόφασης.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τους εναγόμενους στην πληρωμή μέρους των δικαστικών εξόδων της ενάγουσας, τα οποία ορίζει στο ποσό των χιλίων οκτακοσίων (1.800,00) ευρώ.

ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ την επιστροφή των κατατεθέντων στη γραμματεία του Πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου διπλοτύπων με αριθ. ΤΑΧΔΙΚ 98885, 98886 ΔΗΜΟΣΙΟΥ 2934559 – 2934562 στους εκκαλούντες.

– **ΚΡΙΘΗΚΕ**, αποφασίσθηκε, και δημοσιεύθηκε στο ακροατήριο του παρόντος Δικαστηρίου, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση του στη στις 10 Ιανουαρίου 2018, απόντων των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους, με παρούσα τη Γραμματέα.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΠΙΣΤΟ ΦΛΑΝΤΙΓΡΑΦΟ ΚΥΠΡΕΖΙΑΚΟ

Θεσσαλονίκη ...12.4.2018
Γραμματέας /